

ffabelige Kamp ſkal blive mindre; nei, der er al Udfigt til, at den lidenffabelige Kamp ſkal blive endnu lidenffabeligere, at den ſkal blive yderligere og yderligere gaaende, og det ikke fra een, men fra begge Sider. Det er netop det Farlige, at den Æne hider den Anden op, det ene Træk mødes med Modtræk, beftandig føres man videre og videre, og det gaar da ſom overalt at man føres uendelig langt videre, end man ſelv nogenſinde fra forſt af havde drømt om, at man ſkulde komme til at gaa. Man gaar til en ſaadan Kamp med de beſtte Forſætter, med den faſte Beftemmelfe at ville bevare Ro, Lidensffabsløſhed og Upartiffhed, men efterhaanden glemmer man det Alt mere og mere, og jeg er viſ paa, at naar der er gaaet 10 Aar, og forhaabentlig den ſtorſte Del af denne Narrække er bleven rolig og fredelig, og vi da efter de 10 Aars Forløb ville tage frem og læſe de Udtalelſer, der ere fremkomne i de ſidſte Aar, navnlig i den ſidſte Tid, fra den ene og den anden Side, ville vi forbaufes, ja det turde vel være, at Æn eller Anden af os vide undre fig ved ſaaledes igjen at kalde frem for fig, hvad der nu i denne Tid, navnlig i den nærmefte foregaaende Tid, er yttret fra den ene og den anden Side. Men med Henſyn til dette, at man ſiger: Kommer det nu ikke til Afſlutning, maa vi frygte for, at der kommer en endnu mere hidfig Kamp end hidtil, at der er Tale om at gaa fra den ene Yderlighed til en anden, at Broder vil komme til at ſtaa mod Broder, naturligviſ ikke med Vaaben i Haand, men med bitter Tale og Beſtyldninger, ja Ukvemsord, kunde jeg gjerne friſtes til at ſige, i en endnu høiere Grad, end det hidtil har været Tilfældet — hvor kan Nogen nægte, at der deſværre er den allerſtorſte Sandſynlighed for, at det vil blive Tilfældet, naar vi ikke ſnart komme til Afſlutning? Det er alſaa ingen Ophidselſe, ingen Truſel. Nei, det er ligefrem, at man udtaler ſin Frygt for, hvad der vil ſte under en viſ Forudſætning, ligefom ſit tilidsfulde Haab om, hvad der vil ſte under en anden Forudſætning. — Jeg vilde nu ikke anſe det for rigtigt, naar Folkethinget eller dets Flertal under diſſe Omſtændigheder og paa den Maade vil henvende fig til Landets Konge med en Udtalelſe, med en fuldt loyal Udtalelſe, med en Udtalelſe, der tilfulde anerkjender Kongens Prærogativer, hans konſtitutionelle Ret, hans konſtitutionelle Myndighed, og ſom gjør det paa en ſaadan Maade, at man tilſiger at opgive, hvad der fra andre Sider paaftaaſ, at man hidtil haardnakket har faſtholdt —

jeg vilde ikke anſe det for rigtigt, om man da vilde ſaa at ſige gaa mellem Folkethinget og Kongen, om man vilde lægge nogen Hindring i Veien for, at Folkethinget kunde komme til en ſaadan Udtalelſe, hvortil det ſoler Trang. Jeg for mit Vedkommende er imidlertid ikke blot villig til at forhandle, for ſaa vidt jeg overhovedet længer ſkal tage Del i vort offentlige politiffe Liv, med en ny Regjering, men jeg har ogſaa været villig til at forhandle med den nuværende Regjering; jeg har, ſaa vidt mine Kræfter have ſtrakt fig, baade paa den ene og den anden Maade været villig til at give mit Bidrag til Arbejdet her i dette Thing og udenfor Rigsdagen til Fremme af de Arbejder og Foranſtaltninger, ſom Regjeringen har ſat i Værk. For ſaa vidt er det derfor naturligt, at jeg ikke finder mig kaldet til at være med til at ſlutte mig til dem, der udtale fig ſaaledes, men naar Flertallet i Folkethinget vil udtale fig ſaaledes, har jeg ingen Grund til at modsætte mig det, og jeg anſer det ikke for rigtigt at træde mellem Folkethinget og min Konge i et ſaadant Dieblit ſom dette. Men dobbelt tager jeg i Betænkning at ſtemme imod dette Adreſeforſlag, fordi jeg ikke kan Andet end anſe det for min Pligt at gjøre mig det klart, hvilken Politik jeg da indirekte ſtøtter, naar jeg ſtemmer mod det Løſningsforſøg, der her gjøres. Der er blevet ſagt, at den letteſte og ſimpleſte Maade at komme ud af hele Uføret, hele Ulykken, hele Faren, er at tilveiebringe en Finantsklov, at mødes med god Villie i det foreſtaaende Fællesudvalg og der forhandle om Finantskloven. Ja, det er jo ganſke viſt, at det er en Maade, hvorpaa man kan komme igjennem, og jeg for mit Vedkommende ſkal ſøje til, at det er den beſtte Maade at komme igjennem paa; jeg ſkal være fuldt enig i, at det er det Rigtige, at man gaar den Wei. For ſaa vidt Nogen bryder fig om, hvad jeg ſiger, vil jeg paa det Beſtte raade til at gaa den Wei, og jeg vil opfordre dette Thing og navnlig dets Flertal til at viſe ſærligt Landſthinget ja ſtor Imdedkommen ſom maafte aldrig tidligere. Jeg tror, at det vilde være en klog Politik, og jeg er overbevift om, at ſelv om det i Dieblillet ſkulde ſe ud ſom en Svækkelfe af Folkethingets Stilling, ſom en Slags Tilbage træden, ja ſom en Ydmyggelfe fra Folkethingets Side, ſkal det nok lønne fig i Tiden, og det ſkulde ſnart viſe fig, at det maafte netop var den Wei, ad hvilken Folkethinget beſt og hurtigſt igjen opnaede den Stilling, det tidligere har indtaget, og ſom efter min Formening tilkommer Folkethinget i vor hele Statsordning. Men en Ting er, hvad man kunde ønske der maatte ſte, hvad man raader